

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 605

TÂM CHÚNG TA KHÔNG THANH TỊNH THÌ CÁCH XA VỚI PHẬT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 07/08/2021.

Để có được tâm Thanh Tịnh thì tâm chúng ta phải trở thành một mảng tâm kết nối với nhau, trong đó nhân xử thế tiếp vật chỉ có một tâm, gọi là “**nhất tâm**”. Hàng ngày, chúng ta “**nhất tâm**” hay hai tâm, ba tâm, bốn tâm...? Tâm đó không phải là tâm chân thành. Chúng ta bị chi phối bởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, từ đó chúng ta cứ ở trong trạng thái được mất, tốt xấu, thành bại, hơn thua, làm gì cũng cân đo đong đếm chứ không xuất phát từ tâm chân thành. Chúng ta so đo tính toán, người này là học trò, người này là đồng môn, người kia là người cùng Hệ thống...

Đức Phật là “**Như Lai**”, như thật, không thay đổi, thường hằng. Còn chúng ta thay đổi rất nhanh, ý niệm trước và ý niệm sau đã thay đổi. Trong một khảy móng tay có 32 triệu ý niệm. Mỗi một ý niệm đều có hiện tượng vật chất và hiện tượng tinh thần. Ví dụ một cái đĩa video thì cái đĩa là hiện tượng vật chất, nội dung bên trong cái đĩa video là hiện tượng tinh thần. Nếu chúng ta bẻ vụn cái đĩa video thì không còn nội dung, hiện tượng vật chất vẫn còn nhưng không còn hiện tượng tinh thần. Một thước phim có rất nhiều hình ảnh khác nhau, 1 giây có 24 khác nhau tấp nập chạy qua, tạo thành sự chuyển động. Ý niệm của chúng ta cũng thay đổi như vậy. Chúng ta hoàn toàn chìm trong trạng thái vọng tưởng phân biệt, không được nhất tâm.

Hòa thượng nói: “**Người ngày nay ngồi đó nếu không niệm Phật, thì không vọng tưởng thì ngủ gục**”. Đa phần người ta không niệm Phật, ngồi lim dim là đang chìm trong vọng tưởng. Nếu vọng tưởng của chúng ta có hình tướng thì một giây có một trăm mấy chục triệu ý niệm, trở thành một tấp nập phim thì chúng ta không biết cất chứa đi đâu.

Trong “**Kinh Hoa Nghiêm**”, Thế Tôn hỏi Bồ Tát Di Lặc: “**Trong một niệm thô có bao nhiêu vọng niệm vi tế?**”. Bồ Tát Di Lặc trả lời: “**Trong một khảy móng tay có 32 triệu ý niệm. Trong một giây có 4 lần khảy móng tay**”. Ý niệm nhanh đến mức A La Hán cũng không nhận ra. Tâm Phật ở sẵn trong ta, nhưng chúng ta rất xa tự tánh Thanh Tịnh, cho nên Tự Tánh trong ta tìm hoài không thấy. Chúng ta rời xa Phật bởi vì tâm Phật của chúng ta bị vùi lấp trong một đồng vọng tưởng. **Chúng ta phải học cách gom tâm của mình lại, đối nhân xử thế tất cả đều chỉ một mảng chân thành.** Ví dụ, chúng ta đi mua quà tặng mọi người, chúng ta tặng mỗi người một món quà khác nhau phụ thuộc vào địa vị của họ. Đó là tâm không chân thành, đó là tâm phân biệt. Một mảng chân

thành không dễ làm! Chúng ta nghe từ “*vọng tưởng, phân biệt, chấp trước*” nhưng thực sự không hiểu. Dòng vọng tưởng của chúng ta như một dòng suối vô tận.

Phật nói:

Thời kỳ Chánh Pháp, Giới Luật thành tựu.

Thời kỳ Tượng Pháp, Thiền Định thành tựu.

Thời kỳ Mạt pháp, Tịnh Độ thành tựu.

Chúng ta đã trải qua 500 năm đầu của thời kỳ Mạt Pháp. Tịnh Độ là giữ câu “*A Di Đà Phật*”. Kể cả trong lúc chúng ta đang niệm Phật nhưng vọng tưởng cũng quá nhiều. Cho nên chúng ta phải tập gom tâm để tâm mình dần dần xa lìa sự phân biệt, một mảng chân thành. **Ta làm bất cứ việc gì cũng phải dùng một tâm chân thành, một tâm thành thật, một tâm nhiệt tình như nhau.** Chúng ta hàng ngày có những động thái, hành động đa phần là biểu diễn, làm cho dễ coi. Có người nhìn thì ta làm khác, có một mình ta thì ta làm khác. Mỗi người chúng ta đều có kinh nghiệm này. Tâm này không phải là tâm chân thành. Không chân thành thì xa lìa Tự Tánh, không thể gần được với tự tánh Thanh Tịnh. Tâm của chúng ta vốn Thanh Tịnh như Phật, không khác. Cho nên chúng ta phải hồi phục tâm của mình, hàng ngày kiểm soát, đối nhân xử thế tiếp vật của chính mình. Chúng ta cũng có thói quen, có tập khí nói dễ nghe. Nói lời bóng bẩy, nói lời dễ nghe thì hào phóng, nhưng tiền bỏ ra thì không hào phóng.

Nhiều năm rồi, Thầy phải tập làm. Đối với Mẹ, đối với con, đối với người thân, đối với người không quen biết, đối với người không biết mặt, Thầy đều giúp đỡ như nhau, không phân biệt. Chúng ta làm dù chưa đạt được đến mức làm một cách tự tại nhưng phải tập làm. Lúc đầu chúng ta cảm thấy khó, nhưng về sau quen dần, không thấy khó nữa. Dần dần, ta hướng về nhất tâm, hướng về một mảng tâm chân thành.

Hòa thượng nói: “*Nhất tâm chính là một mảng tâm chân thành*”.

Hàng ngày chúng ta làm việc của một ngày, không để việc hôm nay đến ngày mai. “*Việc hôm nay chớ để ngày mai*”. Thầy tuy chỉ có khoảng 40m² đất để trồng rau thủy canh, nhưng ngày nào cũng có rau mang đi cho tặng mọi người.

Mỗi buổi sáng nay thức dậy, Thầy xoa tất cả các huyết đạo trên mặt, mắt, trán, má, cằm, vai, gáy, cổ, hai cánh tay... mỗi nơi Thầy xoa 30 lần cho toàn thân nóng lên rồi Thầy mới ngồi dậy. Thầy thực hiện hàng ngày, đều như vắt chanh. Sau đó Thầy vệ sinh cá nhân, chăm sóc chậu giá đỗ, uống một ly nước lọc ấm, mở sách, bật đèn. Tinh thần rất tỉnh táo. Sau đó Thầy lạy Phật, hít thở, vận động cơ thể để có sự chuẩn bị tốt nhất trước buổi học.

Mỗi ngày chúng ta không kiểm soát được thời gian một cách tường tận. Tâm của chúng ta mãi không chân thành được. Trong hơn 600 đề tài, Thầy đều đặn không bao giờ trễ giờ. Hôm nào vào trễ một vài phút là do bộ phận kỹ thuật trục trặc.

Hòa thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành. Đối nhân xử thế tiếp vật, mặc áo ăn cơm đều là một mảng tâm chân thành”**. Chúng ta quen với tâm lơ là, qua loa cho nên việc trước mắt cũng không hề nhìn thấy. Thầy đi ra vườn, cây nào chỉ cần có biểu hiện hơi thiếu nước là Thầy phát hiện ra. Chúng ta đứng trước Phật thì tâm thành kính, nhưng đối nhân xử thế tiếp vật thì tâm ý qua loa, sơ sài. Hòa thượng nói: **“Trong đối nhân xử thế tiếp, chúng ta phải dùng chân tâm, một mảng tâm chân thành”**. Chân tâm chính là một mảng tâm chân thành. Nếu không dùng chân tâm thì đó là vọng tâm. Chúng ta niệm Phật với tâm tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn, hưởng thụ năm dục sáu trần. Nếu dùng vọng tâm để niệm Phật thì không tương ứng với Phật.

Hòa thượng nói: **“Nói cạn một chút, bình đẳng chính là nhất tâm bất loạn. Nhất tâm là bình đẳng, hai tâm thì không bình đẳng. Ta nhất định phải dùng một mảng tâm chân thành để đối nhân xử thế tiếp vật. Người như vậy mới là người chân thật tu hành”**. Lỗi ở nơi ta chứ không phải ở nơi pháp. Phật dạy đúng nhưng chúng ta ứng dụng không triệt để nên không có kết quả. Chúng ta tu pháp Đại Thừa nhưng tâm không Đại Thừa, tâm nhỏ hẹp. Pháp Đại Thừa giống xe to chở được nhiều người. Pháp Tiểu Thừa giống xe nhỏ chỉ chở được một người. Nhưng điều quan trọng không ở pháp, mà ở tâm. Tâm nhỏ hẹp thì mọi việc ta làm ra đều nhỏ hẹp. Tâm rộng lớn thì mọi việc ta làm ra đều rộng lớn, tương lai kết quả rộng lớn đến đời sau.

Đức Phật làm ta tấm gương cho mãi mãi về sau. Học Phật, học Bồ Tát chính là học ở chỗ này. Hòa thượng cả đời ngày **“tam bất quản”**, không quản việc, không quản người, không quản tiền. Ngài cả đời hoằng dương giáo dục nhân quả, giáo dục Thánh Hiền, nhưng Ngài trước sau như một, không rời niệm Phật. Cao hơn nữa, Hòa thượng dạy người niệm Phật.

Chúng ta làm tốt thì ngay hiện đời có kết quả tốt, gọi là hoa báo. Hòa thượng nói: **“Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta nhất định phải là một mảng tâm chân thành, trước sau như một, không thay đổi. Làm thế nào để dung hòa đời sống chúng ta trở thành một mảng chân thành? Chúng ta từ sáng đến tối, đối với tất cả mọi người mọi vật đều không có tâm phân biệt chấp trước thì tâm kết thành một mảng. Phật pháp, điều đầu tiên là Bình Đẳng. Tâm Phật là tâm Bình Đẳng. Tâm ta là tâm Bình Đẳng thì ta mới tiếp cận được với Phật. Người niệm Phật vãng sanh không phải ở pháp mà ở chính chúng ta. Chúng ta không kết thành một mảng tâm chân thành mà kết thành một mảng tâm rời ren”**.

Chúng ta tu hành từ vô lượng kiếp nhưng không thành tựu vì tâm lui sụt. Tâm chúng sanh là tâm bất định, hôm nay tinh tấn, ngày mai tinh tướng, hôm nay siêng năng, nhưng ngày mai bệ rạc. Chúng ta tưởng mình mệt nhưng thật ra do tâm của chúng ta phân biệt, chấp trước.

Bài học hôm nay, Hòa thượng nói: **“Tâm không Bình Đẳng thì cách xa với Phật. Tâm Phật và tâm ta vốn không khác. Nhưng khác ở chỗ tâm phật của chúng ta bị vùi lấp quá sâu bởi phân biệt, vọng tưởng, chấp trước, phiền não. Mỗi ngày chúng ta phải kiểm soát. Cái gì tương ứng với Phật thì ta cố gắng phát huy, tích cực mà làm. Cái gì không tương ứng với Phật thì ta cố gắng đào thải, tích cực mà làm”**.

Có một bài thơ chữ Hán nói về cái “*tâm*”

“Tam điểm như tình tượng,

Hoành câu tợ nguyệt tà.

Phi mao tùng thử đắc,

Tổ Phật dã do tha”.

Cái tâm này làm Phật, hay làm ma, hay mang lông đội sừng làm súc sanh cũng đều do tâm mà ra. Chúng ta phải tập gom cái tâm lại, xem cái nào tương ứng với Phật thì phát huy, cái nào không tương ứng với Phật thì đào thải.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!